

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer sytten

Jeff Pippenger

2025-12-23

Nummer sytten

Vi afsluttede den sidste artikel med en uafsluttet betragtning over Abrams og Paulus' profetier, som linje på linje frembringer en periode på 430 år, sammensat af 30 år efterfulgt af 400 år. Jeg formoder, at der er nogle derude i teologiens verden, som måske vil betragte de 30 år som en periode, der følger efter 400 år, men når spørgsmålet behandles i almindelighed, henføres de tredive år til periodens begyndelse. Er det 400 efterfulgt af 30, eller 30 efterfulgt af 400? Det er tredive efterfulgt af fire hundrede, for der er mange vidner til at stadfæste en periode på tredive år, forbundet med og efterfulgt af en anden profetisk periode.

Josef var tredive år gammel, da han trådte i tjeneste hos Farao, i 1 Mosebog 41:46. Da begyndte syv overflodsår, som blev efterfulgt af syv hungersår. Josef, som et forbillede på Kristus, blev som trediveårig efterfulgt af to perioder på 2520 dage. Da Kristus var tredive år, fulgte der to perioder på 1260, som tilsammen udgør 2520; hvilket igen knytter sig til syv tider over to kongeriger.

David var tredive år gammel, da han blev konge, og han regerede i fyrre år, som anført i 2 Samuel 5:4. David er et forbillede på Kristus, og da Kristus var tredive år gammel, blev Han døbt og derefter drevet ud i ørkenen i fyrre dage, og efter sin opstandelse, som blev forbilledliggjort ved Hans dåb, blev Han og underviste disciplene personligt i fyrre dage. Ved korset blev Jerusalems ødelæggelse i barmhjertighed udsat i fyrre år, hvilket svarer til de fyrre år med død i ørkenen ved begyndelsen af deres pagthistorie.

Ezekiel var tredive år gammel, da han blev kaldet til at være profet i Ezekiel 1,1. Jeg vil ikke nu tage mig tid til at behandle den periode, der fulgte efter Ezekiels tredivte år, men jeg vil indsætte en kort AI-sammenfatning af fastslåede kendsgerninger om, hvor længe hans tjeneste varede.

»Ezekiels profetier hører til de mest præcist daterede i Det Gamle Testamente, idet der gennem hele bogen angives 13 specifikke dateringer. Disse regnes alle fra året for Jojakins eksil (597 f.Kr. som år 1), hvilket giver en klar kronologisk ramme, der strækker sig over omkring 22 år.«

Jesus var tredive år gammel, da Han blev døbt, og derefter stadfæstede Han pagten med mange i én uge.

Antikrist styres profetisk af Kristi mønster, og ligesom Kristus havde tredive års forberedelse til at påtage sig sit værk som himmelsk ypperstepræst, således strakte den profetiske periode på tredive års forberedelse, som er identificeret for antikrist, sig fra fjernelsen af det „daglige“ i 508 og frem til 538, da pavedømmet blev bemyndiget som en forfalsket ypperstepræst; ligesom Kristus blev salvet med kraft ved sin dåb, således ville de 1260 år med paveligt mørke svare til Kristi 1260 dage med rent lys fra hans dåb indtil korset, hvilket svarer til pavedømmets dødssår i 1798.

Ingen af disse foregående todelte perioder, der begynder med en trediveårig periode, går forud for Abrams første skridt i hans tretrins-pagtproces. Derfor er Abrams den først omtalte, skønt det kun kunne være således, efter at den blev bekræftet ved Paulus' andet vidnesbyrd. Da Paulus skrev sine ord, blev de 400 års profeti til en 430 års profeti, hvor de første 30 år er adskilt fra den sidste tidsperiode.

Jeg hævder på grundlag af Kristi karakter, sådan som den fremstilles som Alfa og Omega, at i pagtprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er omegaen til Abrams og Paulus' dobbelte profeti om tredive år—efterfulgt af fire hundrede år—må have sit modstykke i omegaen af pagtens historie, hvilket er historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. En periode på tredive år, efterfulgt af en anden særskilt periode, må opfyldes på en måde, som ikke anvender tid, men opfylder Abrams grundlæggende profeti om 430 år. Det ville være godt, hvis du læste den foregående udtalelse igen og derpå vendte tilbage til dette punkt og fortsatte.

Jesus, Josef, David og Ezekiel var alle tredive år under forberedelse til en gerning, der skulle være et forbillede på Guds folk i de sidste dage. Ezekiel, profeten, Josef som forbillede på Kristus, præsten, og David, kongen. Fire symboler, men et af symbolerne, som repræsenterer den himmelske Ypperstepræst, har en menneskelig og guddommelig repræsentant. Disse fire vidner stemmer alle overens med Abrams 30 år efterfulgt af en profetisk periode.

Antikrist var tredive år under forberedelse, dernæst blev hun bemyndiget i 1260 år, indtil hun modtog sin første død i 1798. Hun er symbolet på den anden død, for hun dør igen, når nådetiden afsluttes. Den anden død er den evige død. Vi tjener en opstandne Frelser, for Kristus døde ikke for evigheden; Han døde ikke den anden død. Når pavedømmets dødelige sår læges, identificerer Åbenbaringen tretten, at hun igen skal herske i 42 måneder, hvilket repræsenterer en profetisk periode uden et tidselement.

Når hun opstår ved søndagsloven, er den hær, som modsætter sig hendes værk, dem, der blev oprejst ved afslutningen af de tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve. To opstandne magter, som begge er bannertegn, det ene for den syvende dags sabbat og det andet for solen, bliver referencepunktet for hele verden, idet menneskeheden træffer sit endelige valg til liv eller død.

Ved søndagsloven vil antikrist, som også er dyret, repræsentere den trefoldige forening af dragen, hende selv (dyret) og den falske profet. Disse tre magter vil forene sig imod Guds menighed, som skal ophøjes over alle bjergene. Guds sejrende menighed er tredive år under forberedelse, ikke tredive bogstavelige år, men en fastlagt profetisk periode, som har tredive knyttet til sig, og som stadig er gældende som profeti efter påbuddet i 1844, der identificerer, at anvendelsen af profetisk tid ikke længere var gyldig. Det er enkelt at se, at de tredive år repræsenterer en forberedelsesperiode for profet, præst og konge, som i den sejrende menighed vil repræsentere herlighedens rige. De fire vidner i Ezekiel, Kristus, Josef og David repræsenterer autoriteten i Guds rige i den samme tidsperiode, hvor pavedømmet og den trefoldige forening leder verden til Harmagedon.

Den sejrende menighed ophøjes ved søndagsloven i De Forenede Stater, og ifølge Det Gamle og Det Nye Testaments vidnesbyrd skal pagtfolket, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde, blive

et kongerige af præster.

I også, som levende stene, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Præsterne skulle være tredive år gamle, når de begyndte at tjene i templet, så der er en tidsperiode før søndagsloven, hvor et præsteskab beredes til at tjene som førstegrødens viftoffer. Præsterne, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde, fremstilles som levitter i den renselsesproces, der fuldbyrdes af Pagtens Budbringer. Der er en profetisk periode, som leder frem til søndagsloven, og hvori en renselsesproces bereder en helliggjort tjeneste for den sildige regns tidsperiode. Forberedelsen afsluttes ved søndagsloven, så perioden på tredive repræsenterer præsternes forberedelse og svarer således til den krævede alder for en præst. Kristus begyndte som Ypperstepræst sin tjeneste som 30-årig, og fordi Josef er et forbillede på Kristus, begyndte også han sin tjeneste som trediveårig. Den falske Kristus havde 30 års forberedelse, så vi har tre vidner om, at en periode på 30 år repræsenterer forberedelsen af et præsteskab.

„Det store spørgsmål, som er nær forestående, vil udskille dem, som Gud ikke har beskikket, og Han vil have et rent, sandt, helliggjort præsteskab beredt til den sildige regn.“ Selected Messages, bog 3, 385.

Søster White lærer direkte, at når kirken er ren, er Profetiens Ånd virksom. Når den store prøvelse udskiller ukrudtet, vil I have et helliggjort præsteskab sammensat af Jesus og Josef, præsten, som er både guddommelig og menneskelig, Jesus og Ezekiel, profeten, Jesus og David, kongen. De, som forberedes gennem en periode symboliseret ved tredive år, skal være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde og fremstilles som profeter, præster og konger. Alle tre mennesker er bibelske symboler på Kristi gerning som profet, præst og konge, så tallet tredive gør det muligt for os at udlede, at i hver af disse tre kategorier, som frembringes ved bibelske symboler, der blev forberedt i tredive år, når de sammenføres med Kristus, repræsenterer de foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Således fremstilles de præster, som forberedes gennem den symbolske trediveårige periode, som banneret på guddommelighed forenet med menneskelighed.

De 42 måneder af det endelige pavelige blodbad finder sted, mens Kristus vandrer iblandt mennesker i 42 måneder i sine disciples person. 42 måneder med trældom og undertrykkelse, som ender med udfrielse, sådan som det er fremstillet ved de 430 år i Abrams dobbelte profeti. Abrams fire hundrede år ender ved udfrielsen ved Det Røde Hav, hvilket er en klassisk bibelsk illustration af nådetidens afslutning ved enden af pavens symbolske 42 måneder.

De toogfyrre måneder repræsenterer prøvelsestiden fra søndagsloven i De Forenede Stater, indtil menneskets nådetid ophører. Men i disse 42 måneder, efter en trediveårig forberedelsesperiode, stadfæster Kristus pagten i restens person. Den antikristelige forfalskede præst når sin endelige ende netop dér, hvor Kristus døde i sin linje, hvilket er netop dér, hvor Farao, Egyptens konge, døde i sin linje. På Karmels bjerg blev Ba'als profeter dræbt og identificerer således den falske profets død ved søndagsloven. Ved søndagsloven har man en falsk profet, som da bliver dræbt, dragen repræsenteret ved Farao, og dyret repræsenteret ved pavedømmet. Alle disse er repræsenteret ved søndagsloven i konflikt med Guds præster, konger og profeter. Menigheden

renses lige før søndagsloven, og profetiens gave genoprettes — netop dér, hvor den falske profet dør. Fra da af står kampen om det sande eller falske profetiske budskab.

Den symbolske 30-årsperiode repræsenterer en periode, som går forud for søndagsloven. Perioden er en forberedelsesperiode for præsterne, for Kristus er deres eksempel i alle ting, for det er disse, som følger Lammet. Inden for de første 30 år af Abrams profeti blev pagten stadfæstet, hvorved det identificeres, at hvad end præsternes forberedelsesperiode repræsenterer, er det den periode, hvor Herren fornyer Sin pagt med de hundrede og fireogfyrre tusinde, som forbilledliggjort ved Abrams alpha-historie. Den periode er en tid til forberedelse for præsterne, som begynder at tjene ved søndagsloven, i en alder af tredive år, når de salves med Helligånden, således som Kristus blev det ved Sin dåb. En anden sandhed, som kan udledes af Abrams alpha-historie, er, at hvad end den periode repræsenterer, som fører frem til søndagsloven, må den være skelsættende, for omega er altid mægtigere end alpha. Søndagsloven er omegaen, repræsenteret ved 22. oktober 1844, korset, påsken i Egypten og så videre.

Søndagsloven repræsenterer afslutningen på den periode, som den trediveårige periode repræsenterer. Den er blevet forudskikket af praktisk talt enhver større frelseshistorisk beretning, og den er også afslutningen på pagtshistorien for et udvalgt folk, som begyndte med Abram. Med en sådan profetisk tyngde af bevismateriale vedrørende periodens afslutning, og med selve periodens alvorlige formål, hvad ville da være begyndelsespunktet?

Der er en profetisk periode, repræsenteret ved tredive år, som på grundlag af en mangfoldighed af vidner ender ved søndagsloven. På dette tidspunkt følger en periode, som er repræsenteret ved forskellige talværdier, og hver af disse perioder fremsætter et vidnesbyrd om en linje i den profetiske historie, som følger efter søndagsloven. Nogle af disse perioder repræsenterer den indre linje i kirkens historie, og nogle den ydre linje i verdens march mod Harmagedon.

Det er sandsynligvis godt på dette tidspunkt at minde os selv om, at vi afviser anvendelsen af nogen tidsprofetier i de sidste dage som repræsenterende nogen identificerbare datoer, indtil dagen og timen forkyndes ved plagerenes afslutning. Jeg vil bruge Daniels bog kapitel tolv til at illustrere min pointe om ikke længere at anvende profetisk tid. I kapitel tolv er der tre vers, som identificerer profetisk tid.

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande; da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd op mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at sprede det hellige folks magt, skal alle disse ting blive fuldendt. Daniel 12:7.

Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være et tusind to hundrede og halvfems dage. Daniel 12:11.

Salig er den, som bier og når frem til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Daniel 12,12.

Milleriterne havde den rette forståelse af hvert af disse tre vers. Disse tre profetier er en del af de sandheder, som udgør grundvoldene. Men Milleriternes forståelse af disse vers var baseret på

anvendelsen af dag-for-et-år-princippet. Eftersom „tid er ikke mere“, må disse vers have en anden anvendelse, for alle profetierne taler om tidsperioden for silde-regnen. Disse vers må have en forståelse for silde-regnen, som ikke benytter tid til at frembringe et budskab, og som ikke er i modstrid med Milleriternes forståelse af versene. Den korrekte Milleritiske opfattelse af det midterste vers af de tre vers, (vers elleve), er, at det repræsenterer en dobbelt periode, som begynder med en periode på tredive år, efterfulgt af 1260 år. Vers elleve identificerer den periode på tredive år, som går forud for søndagsloven, sådan som den fremstilles ved opstillingen af ødelæggelsens vederstyggelighed.

Daniel tolv er det kapitel i Guds ord, der fremstiller Guds folks renselsesproces, som finder sted i de sidste dage ved endens tid, når en profeti fra Daniels Bog bliver åbnet. I vers elleve finder vi en profeti, som pionererne med rette forstod som en trediveårig periode, der leder ind i en periode på 1260 år. I kapitel tolv er de tre profetier i vers syv, elleve og tolv alle forsegledede indtil endens tid. Ved endens tid må disse tre profetier blive åbnet, for Guds ord svigter aldrig. I netop dette kapitel fremstilles den klareste skildring i Bibelen af den menneskelige nådetids afslutning, så kapitel tolv identificerer derfor med størst sikkerhed og mere specifikt adventismens afslutning end adventismens begyndelse.

Tre profetier i Daniel tolv blev forseglet netop i det skriftsted, hvor besegling og åbning af segl får sin primære profetiske definition. Disse tre profetier bliver åbnet i historien om de hundrede og fireogfyrre tusinde, for Alfa og Omega illustrerer altid afslutningen på en ting ved dens begyndelse. Det, som åbnes i kapitel tolv's tre profetiske tidsperioder, repræsenterer den endelige åbning af Guds profetiske Ord. Denne åbning fremholdes i Åbenbaringen kapitel et, når Jesu Kristi Åbenbaring åbnes, lige før nådetidens afslutning. Vers elleve i Daniel tolv er modstykket til Abrams og Paulus' første fremstilling af en dobbelt profeti, som begyndte med en periode på tredive år.

De tre profetier i Daniel 12 er symbolske tidsperioder, som bliver forseglet op ved endetidens sidste tid, og denne åbning fører til Guds folks endelige renselse. Den første af disse tre profetier gives af Kristus selv, og når Han fremfører profetien, står Han på vandet, klædt i linned, hvorved Han angiver afslutningen på en profetisk periode fremstillet som 1260 år og fastlægger afslutningen på denne periode som enden på spredningen af Guds folks magt. Guds folk i de sidste dage er de hundrede fireogfyrre tusind, og de er blevet spredt.

Ikke alene står Kristus på vandet og besvarer et spørgsmål; spørgsmålet begynder med ordene »Hvor længe?«. »Hvor længe?« er et profetisk symbol, som også rettes til Jesus, når der i Daniel 8, vers tretten, stilles spørgsmålet: »Hvor længe?«

Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som var over flodens vande: Hvor længe skal der gå, før enden kommer på disse underfulde ting?

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som var over flodens vande, da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at sprede det hellige folks magt, da skal alle disse ting være til ende. Daniel 12:6, 7.

Spørgsmålet, der blev forelagt Jesus, fremstillet som manden klædt i linned i synet ved Hiddekel-floden, er: „Hvor længe skal der gå til enden på disse underfulde ting?“, og i synet ved Ulai-floden bliver Jesus, fremstillet som Palmoni (den særlige hellige), spurgt: „Hvor længe gælder synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren gives til at blive nedtrådt under fode?“

Søster White fastslår, at de syner, som blev givet Daniel ved bredden af Shinars store floder, nu er ved at gå i opfyldelse, og i forbindelse med begge flodsyner bliver Jesus stillet det profetiske „spørgsmål“, som altid frembringer søndagsloven som „svaret“. Alligevel fremstilles begge svar inden for rammerne af profetisk tid, som endte i 1844. Pionererne identificerede med rette svaret på spørgsmålet i kapitel otte og syner ved Ulai-floden, og de forstod, at 1798 var det tidspunkt, da spredningen af Guds folks magt ophørte. Men efter 1844, da „tidstillempningen“ af Guds profetiske Ord ophørte, gentager det profetiske spørgsmål „Hvor længe?“ pionerernes forståelse som „indtil 2300 aftener og morgener; så skal helligdommen renses“ ved den snart kommende søndagslov, og „alle“ „undere“ i Daniels sidste syn skal fuldbyrdes, når spredningen af det hellige folk i tre og en halv symbolske dage ophører.

Hiddekel-flodens syn i Daniels sidste tre kapitler og Ulai-flodens syn i kapitel syv til ni identificeres af Søster White som „Shinars store floder“. Alle historiske og bibelske lærde fastslår, at der kun er to floder, og at de begge er store floder, som forbindes med Shinar. Disse to floder er Tigris (Hiddekel) og Eufrat. Ulai-floden er ikke Shinars Eufrat; den er en lille menneskeskabt kanalflod i Persien, ikke i Shinar. Ulai-floden i det syn, som indeholder adventismens grundlag og centrale søjle, er ikke beliggende i Shinar, og dog identificerer profetinden Ulai som Eufrat, en af Shinars store floder.

Hiddekel-synet fremstiller dragens, dyrets og den falske profets ydre historie, idet de fører verden til Harmagedon, og Ulai-synet repræsenterer Kristi værk i at forene sin guddommelighed med menneskets menneskelighed. Profetisk bruger inspirationen Ulai-floden som et andet vidne sammen med Eufratfloden til at identificere det værk, som fuldbyrdes af Kristus ved at forene sin guddommelighed med menneskeligheden.

Eufrat og Tigris havde begge deres begyndelse i Eden og gennemløber hele pagtshistoriens længde. Når de flyder ind i adventismens centrale søjle den 22. oktober 1844, forenes Eufrat med den menneskeskabte Ulai-kanal for at fremstille foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som fuldbyrdes ved troens udøvelse hos dem, der fremstilles som de hundrede fireogfyrre tusinde. Ulai repræsenterer en prøve på autoriteten af Guds profetiske Ord, for den sætter Ellen Whites autoritet, idet hun identificerer den persiske Ulai-flod som en af Shinars store floder, i modsætning til verdens eksperter.

Symbolet på Ulai-floden repræsenterer en prøve over menneskers ord eller Guds Ord. Har mennesker ret, eller er de ord, som er fremsat af Søster White, de rette? Repræsenterer Ulai-floden en enkelt flod i Persien, eller repræsenterer den en profetisk flod, som består af vandene fra Eden blandet med vandene fra mennesker?

Der kan være mange løsninger på dette dilemma, som jeg har rejst, men jeg vil fremlægge nogle tanker, så I ser min pointe. Har de verdslige historikere og teologer ret, og tager Søster White fejl? Ingen bestrider, at „Shinars store floder“ er Tigris og Eufrat. Så når Søster White identificerer floden Ulai i Persien som en stor flod i Shinar, er hun da en falsk profet? Eller er hun en sand profet, som begik en fejl? Hvor mange fejl kan en sand profet begå, før vedkommende overskrider grænsen og bliver en falsk profet? Eller tager historikerne fejl? Eller har hun faktisk ret? Eller har både historikerne og Søster White ret? Jeg rejste dette dilemma med det formål at bruge forklaringen på dilemmaet som et yderligere punkt i forhold til manden, som er klædt i linned, og som står over floden, og som i både synet om Hiddekel og Ulai-floderne bliver spurgt: „Hvor længe?“

I Daniels ottende kapitel befinder Daniel sig i Susa i Persien, og Susa ligger ved floden Ulai, som på grund af landbrugsnæringen omfatter den naturlige flod og også en række menneskeskabte akvædukter. Når Ulai løber endnu omkring hundrede og halvtreds mil videre, forbindes den med sammenløbet af floderne Tigris og Eufrat. Tigris og Eufrat, som havde deres begyndelse i Eden, forenes til sidst, og når de gør det, forbindes floden Ulai fra Persien på det samme sted. Når floden Ulai møder Tigris' marsksystem ved Tigris' og Eufrats sammenløb, bliver Ulai en del af det vand, som udgør Shinars store floder. Historikerne har ret, og det har søster White også.

Når søster White identificerer synet om Ulai i kapitel otte, identificerer hun en flod, der er kendt for sit menneskeskabte akvæduktsystem, som forbinder floderne Tigris og Eufrat, der repræsenterer to perioder på 2520 år, som afsluttedes i 1798 og 1844.

Et gammelt navn for Tigris er Hiddekel, og i forhold til Eufrat er begge floder profetisk blevet specifikt lokaliseret som knyttet til Assyrien og Babylon, som også identificeres som to løver, der skulle tugte Guds får. Disse to ødelæggende magter var forbilleder på de to ødelæggende magter, det hedenske Rom og det pavelige Rom, som er symboler på en mand og en kvinde, eller en kirke og en stat. Det hedenske Rom var manden, der repræsenterede statskunst, og det pavelige Rom er den urene kvinde, der repræsenterer kirkekunst. Assyrien var manden og Babylon kvinden i deres profetiske forhold og identificerer således Tigris som manden og Eufrat som kvinden.

Floden Tigris er statskunstens flod, som nåede til 1798, og Eufrat, kirkekunstens flod, nåede til 1844. Eufrat måtte nå til 1844, for budskabet i 1844 handlede om Babylon (Eufrat), som faldt igen i 1844. Da Eufrat frembragte et vandfald i 1844, blev også floden Ulai, som havde sluttet sig til sammenløbet som et symbol på menneskelige gerninger, forenet med den anden flods vand. Statskunstens flod blev opdæmmet i 1798, da den civile myndighed blev frataget pavemagten. I samme år begynder De Forenede Stater at regere som jordens dyr og det sjette rige i Bibelens profeti. Floden Tigris bliver opdæmmet i 1798, netop dér hvor staten til sidst vil tvinge hele verden til at nedbryde dæmningen, som nu holder de pavelige forfølgelser tilbage, de oversvømmelser, som er ved at skylle ind over verden som en overvældende flod. Denne mur eller dæmning er skillevæggen mellem kirke og stat.

I 1844 identificerer både Eufrat og Ulai budskabet fra 1844 som Babylons fald, og også som selve det værk, Kristus begyndte i 1844, da Han som Pagtens Engel rensede Babylons vande og

menneskelige gerninger bort fra et folk, som skulle gå ind i Hans helligdom—et folk, som behøvede at renses, før de trådte ind i Det Allerhelligste. Den endelige renselse af dette folk blev fuldbyrdet med regnen, som udgødtes under Midnatsråbets budskab, og disse regndråber fra Midnatsråbets budskab blev destilleret fra Tigris' vande, idet milleritterne identificerede det pavelige Rom og 1798, og idet de identificerede Babylons fald og blev rensed forud for den lukkede dør ved budskabet, eller man kunne sige—renset ved den regn, der kom fra de destillerede vande fra floderne Ulai, Tigris og Eufrat, idet de fremlagde budskabet i Daniel 8:14 og opfyldte Midnatsråbets budskab forud for åbningen af den modbilledlige forsoningsdag.

Når Kristus står på Hiddekels vande i vers syv i Daniels bogs kapitel tolv, står han på Tigris' vande, statskunstens vande i det syn, der skildrer de sidste bevægelser i menneskelig statskunst frem mod nådetidens afslutning. Han står der og besvarer spørgsmålet i det foregående vers, ligesom manden klædt i linned i synet ved floden Ulai, som dér er Palmoni, den underfulde Tæller, giver et svar på et spørgsmål i det foregående vers. I begge tilfælde er dialogen en himmelsk dialog mellem engle og Kristus, og i begge tilfælde er spørgsmålet: „Hvor længe?“

Svaret er indtil 2300 dage; i kapitel otte og kapitel tolv er det „en tid, tider og en halv.“ Svaret forstås som 2300 år og 1260 år, men i 1844 lagde Gud et forbud på anvendelsen af tid inden for det profetiske budskab, for tid er ikke mere. Hvad er Palmoni, manden klædt i linned, hans svar for Hans sidste generation? Spørgsmålet „Hvor længe?“ er blevet påvist gennem mange vidner for at identificere søndagsloven som svaret på spørgsmålet; bliver helligdommen da rensed ved søndagsloven, og bliver „alle disse undere“ fuldendt ved søndagsloven? Hvad er de „undere“, som fuldendes ved søndagsloven, og hvornår begyndte disse „undere“?

Da så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på denne side af flodens bred og den anden på hin side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som var over flodens vande: Hvor længe varer det, før enden kommer på disse forunderlige ting?

Og jeg hørte manden, klædt i linned, som var over flodens vande, da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at sprede det hellige folks magt, skal alle disse ting være til ende. Daniel 12:5–7.

Det symbolske spørgsmål: »Hvor længe?« markerer søndagsloven, og englen spurgte ikke, hvornår søndagsloven var, men hvornår underne havde ende. »Underne« ender ved søndagsloven; hvad er da de undere, som leder frem til søndagsloven? Eller, mere specifikt, hvad er de »undere«, som er fremstillet i det syn, der blev givet ved Hiddekel, og som er beskrevet i kapitel ti til tolv? Hvis vi kan fastslå, hvad »underne« er, kan vi måske finde, hvornår »underne« begynder. I Daniel 10 angiver Gabriel udtrykkeligt, hvad hans hensigt var med sin omgang med Daniel under synet.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal overgå dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10:14.

Gabriel kom for at få Guds folk til at forstå, hvad der skal overgå dem i de sidste dage. At antage, at profetierne i Daniel tolv blev korrekt forstået af milleritterne, men at bruge denne anerkendelse til at benægte kapitlets anvendelse på de sidste dage, er at modarbejde Gabriels erklærede hensigt.

Når Gabriel påbegynder den profetiske beretning i vers et i kapitel elleve og fører den videre til og med det tredje vers i kapitel tolv, er den fremstillede historie de ydre profetiske detaljer om, hvordan dragen, dyret og den falske profet leder verden til Harmagedon. Der findes afsnit i kapitlet, som beskriver, at Guds folk bliver forfulgt, men historien i kapitel elleve er primært en ydre åbenbaring. Dette betyder, at kapitel ti og kapitel tolv repræsenterer en alfa og en omega inden for Daniels sidste syn, for i modsætning til kapitel elleve beskriver de begge et indre budskab, som identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det midterste kapitel er menneskehedens oprør, som det fremstilles ved nordens konge, Roms pave, og alfa-kapitlet ti sammen med omega-kapitlet tolv identificerer den indre erfaring hos de hundrede og fireogfyrre tusinde i de sidste dage. Alle tre kapitler leder frem til nådetidens afslutning; alfa-kapitlet begynder med gudsfrygt, som adskiller to klasser af tilbedere, og ved kapitlets afslutning gives Daniel en fordobling af kraft, hvorved den første og den anden engels budskaber identificeres. Kapitel tolv er omega-kapitlet, og det identificerer den tredje engels domsbudskab.

Kapitel elleve beskriver menneskehedens oprør fra Jerusalems ødelæggelse og frem til nådetidens afslutning, som ifølge Søster White er en illustration af nådetidens afslutning ved verdens ende. Daniel elleve begynder ved Jerusalems ødelæggelse, for Daniel er en af dem, der blev ført til Babylon ved Jerusalems trefoldige ødelæggelse, som var et forbillede på ødelæggelsen af den samme by i år 70 e.Kr., og dernæst igen i de sidste dage, sådan som den fremstilles ved verden.

To bogstavelige ødelæggelser af Jerusalem fandt sted på den samme dag i året med seks hundrede og femogtres års mellemrum. Disse to ødelæggelser ramte den by, hvor Arken skulle være placeret. Shilo besad de samme profetiske kendetegn og repræsenterer den første ødelæggelse af en by, hvor Guds nærvær var, eller skulle have været, til stede. Når søster White anvender Jerusalems ødelæggelse som et symbol på de sidste dages ødelæggelse, kommenterer hun Kristi prædiken om Jerusalems ødelæggelse.

Shilo, Jerusalems ødelæggelse under Nebukadnezar og Titus er tre vidner om de sidste dage, således som de fremstilles ved ødelæggelsen af Guds stad. Shilo er den første engels budskab, som lærer at frygte Gud, noget Eli ikke gjorde, og give Ham ære, noget Eli ikke gjorde, for Hans doms time er kommet. Den anden engels budskab er dér, hvor vi finder en fordobling, fremstillet ved Nebukadnezar og Titus. Den tredje ødelæggelse af Jerusalem, i de sidste dage, er ved nådetidens afslutning, som er dommens afslutning.

Kapitel elleve er de tre engles budskabers ydre historie. Det er indsat mellem kapitel ti's syn om adskillelse og tre styrkende berøringer, som finder sted på den toogtyvende dag i Daniels syn. Dette betyder, at kapitel tolv også vil handle om den indre beretning om det, der overgår Guds folk i de sidste dage. Det betyder også, at lyset i kapitel tolv er toogtyve gange mere strålende end lyset i kapitel ti.

I synet ved Ulai blev Kristus også spurgt: »Hvor længe?« De foregående tolv vers, som fører frem til spørgsmålet i vers tretten, identificerede den ydre profetiske historie, der fremstiller vigtige enkeltheder vedrørende bibelprofetiens magter. Disse tolv vers gentog blot og udvidede den historie, som er fremstillet i kapitel syv. Den profetiske historie, der fremlægges i disse vers,

gentages og uddybes i kapitel elleve, begyndende i medernes og persernes tid. Den sidste halvdel af kapitel otte og hele kapitel ni er profeten Daniels fremstilling af Guds folk i de sidste dage. Synet over den profetiske historie, som findes i synet ved Ulai-floden gennem tre kapitler, udgør sammen med fremstillingen af Guds folk i disse kapitler gennem Daniels samvirke med Gabriel alfa og omega for kapitlerne ti til tolv.

Fordi Hiddekel er omegaen og Ulai alfaen, er den kraft, som fremstilles ved det lys, der bliver åbnet i kapitel tolv, når endetiden er nået, toogtyve gange klarere end det syn, som er adventismens centrale søjle og grundvold. Da dette er tilfældet, identificeres lyset i Daniels sidste syn direkte som lys forbundet med Guds folk i de sidste dage. Når englen spørger manden, som var klædt i linned: »Hvor længe?« indtil enden på disse undere, er underne dem, som skinner som stjernerne i al evighed, idet Abrams pagtshistorie genlyder af en befaling til Abram om at se op mod stjernerne. Underne i Daniel tolv er forvandlingen af menneskelige væsener til de hundrede og fireogfyrre tusindes banner.

På et tidligere punkt fastslog vi, at vers elleve i Daniel tolv angiver en profetisk periode, som består af to perioder, hvoraf den første er tredive år. For at lægge den rette vægt på vers elleve gik jeg til vers syv for at vise Kristi direkte medvirken i de undere, Han udfører blandt sit folk i de sidste dage.

Ved at vende tilbage til vers elleve ønsker jeg at minde jer om, at kapitel tolv af Gabriel direkte kaldes „de sidste dage“. I de hundrede og fireogfyrre tusindes dage, de dage, hvor de besegles og indgår pagt med Gud, vil der ifølge Daniels Bog være et budskab, som bliver forseglet op, og som vil svulme op til et højt råb. Dette budskab fremstilles i kapitel tolv ved tre særskilte profetiske perioder, som allerede er blevet defineret af milleritterne og derefter stadfæstet af Profetiens Ånd. Disse tre perioder repræsenterer ikke tid, for den selvsamme engel, som løfter begge hænder mod himlen i kapitel tolv, løftede én hånd mod himlen i Åbenbaringen ti og svor, at der ikke længere skulle være tid. Denne bekendtgørelse i 1844 betyder, at de tre profetiske perioder i Daniel tolv er symbolske perioder, som ikke er bestemt til at repræsentere tid.

Derfor, når den midterste symbolske profetiske periode i Daniel tolv er en dobbelt periode, som begynder med tredive år i selve det kapitel, hvor Mikael står frem, da ved du, at den dobbelte periode, som begynder med tredive år, er den fuldkomne opfyldelse af Abrams alfa-profeti. Omegaen i tidsprofetien, som indleder pagtshistorien i forhold til et udvalgt folk, når sin fuldkomne opfyldelse i det samme kapitel, som er klimakset i Daniels vidnesbyrd om, hvad der skal overgå Guds folk i de sidste dage.

Ved endens tid bliver Daniels Bog forsejlet op, og det lys, der frembringes, besegler Guds folk. Ved endens tid bliver Daniels Bog forsejlet op, og det lys, der frembringes, fremstilles ved tre profetiske tidsperioder i Daniels sidste kapitel. Dette kapitel er omegaen for de tre kapitler, som udgør Hiddekel-synet, og Hiddekel-synet er omegaen for de tre kapitler, der repræsenterer alfaen i Daniels flodsyner. De floder, der begyndte i Eden, endte til sidst hos Daniel, og derpå førte Guds profetiske Ord dem til milleritbevægelsen med den første og den anden engel, alfa-bevægelsen i de tre engles to bevægelser. De 1290 år i vers elleve er omegaen for Abrams og Paulus'

430-årsprofeti.

Før vi fortsætter i Daniel tolv og dets forbindelse til Abrams profeti, er det godt at erindre, hvem Paulus var. Paulus var ikke blot apostlen for hedningerne, men lige så vigtigt frembar han sit budskab gennem Guds profetiske ord. Endnu vigtigere er det, at Paulus var en forvaltningsmæssig profet. En forvaltningsmæssig profet er en profet, der er oprejst for at lede Guds folk fra én husholdning til en anden, ligesom Moses, fra altergudstjeneste til helligdomsgudstjeneste; Johannes Døberen; fra den jordiske helligdom til den himmelske helligdom. Paulus nedskrev langt mere information og flere regler for anvendelsen af det bogstavelige på det åndelige end alle de øvrige bibelforfattere tilsammen, og det i høj grad! Han blev oprejst for at forklare overgangen fra bogstaveligt til åndeligt i sammenhæng med Guds pagtsfolk.

Paulus er det forbindende led mellem pagts løfter til Abrahams udvalgte folk, da dette udvalgte folk overgik fra bogstaveligt til åndeligt. Hvis du ikke er afklaret med hensyn til, hvilken rolle Paulus havde i pagtshistorien, ser du måske ikke, hvor guddommeligt passende det er, at førstegangsprofetien om Guds pagtsfolk er en todelt tidsprofeti, som begynder med en periode på 30 år. Den ene profeti blev indsat af den udvalgte slægts fader, og da de overgik til et åndeligt udvalgt folk, blev en husholdningsprofet oprejst til at identificere og forklare denne overgang og tillige stadfæste Abrams tidsprofeti med et andet vidne fra Det Nye Testamente i overensstemmelse med det første vidne fra Det Gamle Testamente. Abram ved begyndelsen og dernæst Paulus ved afslutningen er et forbillede på betydningen af de 1290 i de sidste dage.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

„Zakarias’ syn af Josva og Engelen finder med særlig kraft anvendelse på Guds folks erfaring i afslutningsscenerne af den store forsoningsdag. Restmenigheden vil da blive ført ind i stor prøvelse og trængsel. De, som holder Guds bud og Jesu tro, vil føle dragens og hans hæres vrede. Satan regner verden for sine undersåtter; han har endog fået herredømme over mange bekendende kristne. Men her er en lille skare, som gør modstand mod hans overherredømme. Hvis han kunne udlette dem fra jorden, ville hans sejr være fuldkommen. Ligesom han påvirkede de hedenske nationer til at ødelægge Israel, således vil han i den nærmeste fremtid ophidse jordens gudløse magter til at ødelægge Guds folk. Mennesker vil blive pålagt at yde lydighed mod menneskelige forordninger i overtrædelse af den guddommelige lov.

„De, som er tro mod Gud, vil blive truet, angivet og lyst i band. De vil blive ,forrådt både af forældre og brødre og slægtninge og venner,‘ ja indtil døden. Lukas 21,16. Deres eneste håb er i Guds barmhjertighed; deres eneste forsvar vil være bøn. Ligesom Josua bad sin sag frem for Engelen, således vil restmenigheden med hjertets sønderknuselse og urokkelig tro bønfalde om tilgivelse og udfrielse ved Jesus, deres talsmand. De er fuldt bevidste om deres livs syndighed, de ser deres svaghed og uværdighed; og de er rede til at fortvivle.“

Fristeren står rede til at anklage dem, ligesom han stod rede til at stå Josva imod. Han peger på deres snavsede klæder, deres mangelfulde karakter. Han fremholder deres svaghed og dårskab, deres utaknemmelighedssynder, deres ulighed med Kristus, som har vanæret deres Forløser. Han bestræber sig på at skræmme dem med tanken om, at deres sag er håbløs, at pletten af deres urenhed aldrig vil blive vasket bort. Han håber således at ødelægge deres tro, så de vil

give efter for hans fristelser og vende sig bort fra deres troskab mod Gud.

”Satan har nøje kundskab til de synder, som han har fristet Guds folk til at begå, og han fremfører sine anklager imod dem og erklærer, at de ved deres synder har forspildt den guddommelige beskyttelse, og gør gældende, at han har ret til at ødelægge dem. Han erklærer, at de lige så vel som han selv fortjener at udelukkes fra Guds nåde. ’Er disse,’ siger han, ’det folk, som skal indtage min plads i himmelen og de engles plads, som forenede sig med mig? Bekender de sig til at adlyde Guds lov; men har de holdt dens bud? Har de ikke været mere egenkærlige end kærlige mod Gud? Har de ikke sat deres egne interesser over hans tjeneste? Har de ikke elsket verdens ting? Se på de synder, som har præget deres liv. Se deres selvished, deres ondskab, deres had til hinanden. Vil Gud forvise mig og mine engle fra sit åsyn og dog belønne dem, som har gjort sig skyldige i de samme synder? Dette kan du ikke gøre, Herre, i retfærdighed. Retfærdigheden kræver, at dommen fældes over dem.”

„Men selv om Kristi efterfølgere har syndet, har de ikke hengivet sig til at blive behersket af de sataniske magter. De har angret deres synder og har søgt Herren i ydmyghed og sønderknuselse, og den guddommelige Talsmand går i forbøn for dem. Han, som er blevet mest krænket ved deres utaknemmelighed, han, som kender deres synd og også deres anger, erklærer: ‘Herren irttesætte dig, Satan. Jeg gav Mit liv for disse sjæle. De er indgraveret i Mine hænders flader. De kan have mangler i karakteren; de kan have svigtet i deres bestræbelser; men de har angret, og jeg har tilgivet og antaget dem.”

Satans angreb er stærke, hans vildfarelser er snedige; men Herrens øje hviler på Hans folk. Deres trængsel er stor, ildovnsens flammer synes at være ved at fortære dem; men Jesus vil føre dem frem som guld, prøvet i ilden. Deres jordiskhed vil blive borttaget, for at Kristi billede gennem dem må blive fuldkomment åbenbaret.

”Til tider kan det synes, som om Herren har glemt sin menigheds farer og den skade, hendes fjender har tilføjet hende. Men Gud har ikke glemt. Intet i denne verden er Guds hjerte så kært som hans menighed. Det er ikke hans vilje, at verdslig politik skal fordærve hendes vidnesbyrd. Han overlader ikke sit folk til at blive overvundet af Satans fristelser. Han vil straffe dem, som fremstiller ham urigtigt, men han vil være nådig mod alle, der oprigtigt omvender sig. Dem, som påkalder ham om styrke til udviklingen af kristen karakter, vil han give al nødvendig hjælp.

„I endetiden vil Guds folk sukke og råbe over de vederstyggeligheder, der begås i landet. Med tårer vil de advare de ugudelige om den fare, de er i ved at træde den guddommelige lov under fode, og med uudsigelig sorg vil de ydmyge sig for Herren i anger. De ugudelige vil spotte deres sorg og håne deres alvorlige formaninger. Men Guds folks angst og ydmygelse er et umiskendeligt bevis på, at de genvinder den karakterstyrke og ædelhed, som gik tabt som følge af synden. Det er, fordi de drager nærmere Kristus, fordi deres øjne er fæstet på hans fuldkomne renhed, at de så klart skelner syndens overvættede syndighed. Sagtmodighed og ydmyghed er betingelserne for fremgang og sejr. En herlighedens krone venter dem, som bøjer sig ved korsets fod.”

Guds trofaste, bedende børn er så at sige indesluttet hos Ham. De ved ikke selv, hvor sikkert de er beskyttet. Tilskyndet af Satan søger denne verdens herskere at tilintetgøre dem; men dersom Guds børns øjne kunne åbnes, som Elisas tjeners øjne blev åbnet i Dotan, ville de se Guds engle lejrede omkring sig, idet de holder mørkets hærskarer i tømme.

»Mens Guds folk ydmyger deres sjæle for Hans åsyn og bønfaller om hjertets renhed, gives befalingen: »Tag de snavsede klæder af,« og de opmuntrende ord tales: »Se, jeg har taget din misgerning bort fra dig, og jeg vil klæde dig i festklæder.« Zakarias 3,4. Kristi retfærdigheds pletfri klædning lægges på Guds prøvede, fristede, trofaste børn. Den foragtede rest iklædes herlige klæder, for aldrig mere at besmittes af verdens fordærv. Deres navne bevares i Lammets livets bog, indskrevet blandt de trofaste fra alle tidsaldrer. De har modstået bedragers listige anslag; de er ikke blevet vendt bort fra deres troskab ved dragens brøl. Nu er de evigt sikret mod fristerens anslag. Deres synder overføres til syndens ophavsmand. En »ren hovedbindsel« sættes på deres hoveder.«

»Mens Satan har fremført sine anklager, er hellige engle, usete, gået frem og tilbage og har sat den levende Guds segl på de trofaste. Det er disse, som står på Zions bjerg med Lammet og har Faderens navn skrevet på deres pander. De synger den nye sang for tronen, den sang, som ingen kan lære uden de hundrede og fireogfyrre tusind, som er løskøbte fra jorden. 'Det er disse, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er blevet løskøbt blandt mennesker som førstegrøde for Gud og Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; for de er uden fejl for Guds trone.' Åbenbaringen 14:4, 5.

»Nu nås den fuldstændige opfyldelse af Engelens ord: 'Hør nu, Josva, du ypperstepræst, du og dine fæller, som sidder foran dig; for de er mænd, der vækker undren; for se, jeg vil lade min tjener, Spire, komme.' Zakarias 3:8. Kristus åbenbares som sit folks Genløser og Befrier. Nu er de overblevne i sandhed 'mænd, der vækker undren', idet tårerne og ydmygelsen under deres pilgrimsvandring viger for glæde og ære i Guds og Lammets nærhed. 'På den dag skal Herrens spire være til pryd og herlighed, og landets frugt skal være til stolthed og ære for dem af Israel, som er undsluppet. Og det skal ske, at den, som er tilbage i Zion, og den, som er ladet tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem.' Esajas 4:2, 3.» Profeter og Konger 587–592.